

Todistuksen aarre

Leonardo Rodrigues

Perustuu tositahtumaan

”Ja nyt minä tiedän itse – –, sillä Herra Jumala on ilmoittanut ne minulle Pyhän Henkensä kautta” (Alma 5:46).

Sabrina katseli, kun äiti saattoi Snaapurit ulko-ovelle. ”Kiitos tästä kirjasta”, perheen isä sanoi. Hänellä oli kädessään Mormonin kirja.

”Äiti, miksi sinä kerrot kirkosta kaikille?” Sabrina kysyi myöhemmin, kun he tiskasivat yhdessä.

”Siksi koska minun todistukseni kirkosta on kuin aarre”, äiti sanoi. ”Se saa minut onnelliseksi. Ja haluan jakaa sen muiden kanssa, jotta hekin voivat olla onnellisia!”

Sabrina ajatteli äidin korulaatikossa olevaa säihkyvää kaulakorua. ”Miten niin se on kuin aarre?”

”No, todistus on hyvin arvokas”, äiti sanoi. ”Se on lahja taivaalliselta Isältä, ja se auttaa meitä tietämään, mikä on totta.”

”Miten sinä sait sen?” Sabrina halusi tietää.

Äiti antoi Sabrinan kuivattavaksi hohtavan puhtaan astian. ”Sain sen vähän kerrallaan. Kun rukoilen tai luen pyhiä kirjoituksia, sisimmässäni on rauhallinen ja lämmin tunne. Ihan kuin lisäisin jotakin todistuksen aarteeseeni.”

Sabrina nyökkäsi hitaasti. Voisiko hän saada todistuksen aarteen?

Sunnuntaina Sabrinan Alkeisyhdistyksen opettaja kertoi Jeesuksesta.

Kristuksesta. Sabrina kuunteli tarkkaavaisena. Sisar Lopez sanoi, että Jeesus kutsui kaikkia lapsia tulemaan luokseen. Hän siunasi ja opetti heitä. Kun Sabrina ajatteli Jeesusta, hänen sydämessään alkoi tuntua lämpimältä.

Alkeisyhdistyksen jälkeen Sabrina kiiruhti etsimään äitiä. ”Äiti, arvaa mitä?” Hän kertoi äidille lämpimästä tunteesta.

”Sepä hienoa”, äiti sanoi. ”Tuo tunne tarkoittaa sitä, että Pyhä Henki koskettaa sydäntämme ja antaa meille tiedon siitä, että evankeliumi on totta.”

Sabrina hymyili äidille. ”Niin se oli! Se teki minut onnelliseksi.” Pyhä Henki oli ollut niin hiljainen, että Sabrina tiesi, että jos hän ei olisi ollut kunnioittava, hän ei olisi edes huomannut Hengen läsnäoloa.

Äiti halasi häntä lujasti. ”Nyt sinäkin saat oman todistuksen aarteesi.” Sabrinakin halasi äitiä. Hän halusi jakaa aarteensa kaikkien kanssa – ihan niin kuin äitikin! Mutta kuinka hän tekisi sen?

Sinä iltana Sabrina löysi kampanjakortin, jonka etupuolella oli Jeesuksen kuva. Hän laittoi sen reppuunsa.

Seuraavana päivänä välitunnilla Sabrina muisti kortin. Hän otti sen esiin ja meni etsimään ystäväänsä Carlaa. ”Ole hyvä, Carla, tämä on sinulle”, Sabrina sanoi.

Carla piteli korttia tiukasti kädessään. ”Kiitos! Rakastan Jeesuksen kuvia.”

Sabrina näytti Carlalle kortin kääntöpuolella olevan verkkosivuston osoitteen. ”Täältä voit saada tietää lisää Jeesuksen kirkosta.”

”Mikä kirkko se on?” Carla kysyi. ”Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko”, Sabrina sanoi. ”Kirkossa käyminen ja Jeesuksesta kuuleminen tekevät minut onnelliseksi.”

Carla pani kortin taskuunsa. ”Aion näyttää tätä korttia äidille.”

Muutaman viikon kuluttua ennen oppitunnin alkua Carla kiiruhti Sabrinan luokse. ”Minulla on sinulle

kerrottavaa!” hän sanoi. Hymy loisti hänen kasvoiltaan.

Sabrina oli innoissaan. Mitähän se voisi olla? Carla hymyili. ”Meidän perhe kävi teidän kirkossa! Ja siellä oli sellaista, mistä sinä kerroit – minulla oli siellä onnellinen olo.”

”Minä tiesin, että sinä tuntisit Pyhän Hengen läsnäolon!” Sabrina sanoi.

”Ja minä luulen, että meidät kastetaan pian!”

Sabrina hypähti ylös ja halasi Carlaa. Nyt he voisivat yhdessä jakaa todistuksen aarteensa! ■

Kirjoittaja asuu Amazonasissa Brasiliassa.

Millainen aarre kasvaa, kun sen jakaa muiden kanssa?

KUVITUS ANDREW BOSLEY

”Nyt on oikea hetki ja tänään on oikea päivä saada omakohtainen tieto – – siitä, että evankeliumi on totta.”

Vanhin Craig C. Christensen seitsemänkymmenen johtokunnasta, ”Tiedän itse nämä asiat”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 52.

